בחיים ובשחוטין ובדבר שיש בו רוח חיים ובדבר שאין בו רוח חיים מה שאין כן בסמיכה:

גמ' תנו רבנן קרבנו לרבות כל בעלי קרבן לסמיכה, שיכול והלא דין הוא ומה תנופה שנתרבתה בשחוטין נתמעטה בחוברין סמיכה שלא נתרבתה בשחוטין אינו דין שתתמעט בחוברין ת"ל קרבנו לרבות כל בעלי קרבן לסמיכה ותתרבה תנופה בחוברין מקל וחומר: ומה סמיכה שלא נתרבתה בשחוטין נתרבתה בחוברין תנופה שנתרבתה בשחוטין אינו דין שנתרבתה בחוברין משום דלא אפשר היכי ליעביד לינפו כולהו בהדי הדדי קא הויא חציצה, ליניף וליהדר ולינף, תנופה אמר רחמנא ולא תנופות. וסמיכה בשחוטין ליתא והתנן* בזמן שכהן גדול רוצה להקטיר היה עולה בכבש והסגן בימינו, הגיע למחצית הכבש אחז א) הסגן בימינו והעלהו והושיט לו הראשון הראש והרגל ב) וסומך עליהם וזורקן הושיט השני לראשון שתי ידים נותנו לכהן גדול סומך עליהם וזורקן, נשמט השני והלך לו וכך היו מושיטין לו שאר כל האברים סומך עליהם וזורקן, ובזמן שהוא רוצה הוא סומך ואחרים זורקין אמר אביי התם משום (א) ג) (כבודו) דכהן גדול:

הדרן עלך שתי מדות

שתי הלחם נילושות אחת אחת ונאפות אחת אחת לחם הפנים נילושות אחת אחת ונאפות שתים שתים, ובדפוס היה עושה אותן, כשהוא רודן נותנן לדפוס כדי שלא יתקלקלו: **גמ'** מנא הני מילי דתנו רבנן שני עשרונים יהיה החלה האחת מלמד שנילושות אחת אחת, מנין שאף שתי הלחם כך תלמוד לומר יהיה, ומנין שאפייתן שתים שתים תלמוד לומר ושמת אותם יכול אף שתי הלחם כן תלמוד לומר אותם האי אותם הא אפיקתיה אם כן לימא קרא ושמתם מאי ושמת אותם שמעת מינה תרתי: תנו רבנן ושמת אותם בדפוס, שלשה דפוסין הם נתונה לדפוס ועדיין היא בצק, וכמין דפוס היה ד) לה בתנור, וכשהוא רודה נותנה בדפוס כדי שלא תתקלקל ולהדרה לדפוס קמא כיון דאפי ה) לה נפחה: איתמר לחם הפנים כיצד עושין אותו רבי

כמין

מתני' בחיים ובשחוטין. בכבשי עצרת: ובדבר שאין בו רוח חיים. זו לחם ומנחות: מה שאין כן בסמיכה. דאין נוהגת בשחוטין ואין נוהגת אלא בדבר שיש בו רוח חיים: **גמ'** שיכול. שיהא האחד סומך לכל החבירים ושלא דין הוא וכו': בחוברין. בחבירין: נתמעטה בחוברין. שאין כולם צריכין להניף אלא אחד מניף על יד כולם: ותתרבה תנופה בחוברין. שיהא כולם צריכין להניף: תנופה שנתרבתה בשחוטין. בין בשלמי צבור בין בשלמי יחיד: קא הוי חציצה. דכי מניף זה ידו ע"י חבירו הויא ידו חוצצת בין יד ו) חבירו לזבח: ליניף. חד והדר ליניף חבריה: תנופה. אחת כתיב אבל בסמיכה לא כתיב סמיכה ח] בסדיא אלא וסמך סתם [יכול] לסמוך וסדר לסמוך: והעלהו. לכהן גדול: הושיט הראשון. מאותן י"ב המשוקים בתמיד וסומך עליהם כהן גדול וזורק על האישים והשמש השני והלך לו ובא חבירו אחריו ומושיט לראשון והראשון לכהן גדול: משום יקרא דכהן גדול. היינו הראה כמו שמקריב הוא את כולן היה סומך עליהן ולא שתהא סמיכתם טעונה בשחוטין מן התורה:

הדרן עלך שתי מדות

רש"י כת"י

חיים ושחוטין. [מפרש בפ' כל] המנחות באות מצה: בדבר שיש בו רוח חיים. כגון קרבן בהמה: בדבר שאין בו רוח חיים. כגון לחמי תודה ונסכים: גמ' כל בעלי קרבן לסמיכה. כל השותפין סומכין: נתמעטה בחוברין. [שאחד] מניף כדמפרש משום דלא אפשר [משום] דהויא חציצה בין יד של זה לקרבן ואי קשיא הא אמרינן כהן מניח ידו תחת יד בעלים ומניף והוי ידו חציצה לא אקפיד משום דעיקר תנופה בבעלים כדכתיב על כפי הנזיר: כשכהן גדול רוצה להקטיר. הקרבן דבשותפות הוא דאמר במס' יומא כיצד מקריב חלק בראש אומר עולה או אני מקריב: והעלהו. מסמייהו לעלות: ומושיט הראשון והסגן דהן קרבין לאשון בתמיד כדאמרינן במס' יומא: וסומך עליהן. כה"ג וזורקן על המערכה: הושיט השני. דה"ג כהנים [היו עסוקין] בתמיד: שאר אברים. קרבין אמר הראשון והסגן והשני מושיט לראשון דרך כבוד הוא בכך שיהא אחד מושיט מכולם ומושיט לו ומדקתני ומושיט לו הראשון וסומך עליהם אלמא יש סמיכה בשחוטין: הא לאו סמיכה גמורה היא אלא משום יקרא דכה"ג שהשא שהקרבתו מכולם מאמר שקרבה:

(ע"כ מכ"י רבינו בצלאל אשכנזי ז"ל).

הדרן עלך שתי מדות

[הפירוש שמכאן ואילך אינו פירוש רש"י ז"ל]

שתי הלחם: דפוס. פורמ"א בלע"ז ובגמ' מפרש היאך עשוי: וכשהוא רודה י]. מן התנור: נותנן בדפוס. כדי שלא יתקלקלו וישברו: **גמ'** שהלש האחת. בלחם הפנים כתיב: ושמת אותם. שימה כלשונה שאתה עושה מהם הקיט בתנור היא בלשון "אותם" דמשמע שהיה נותן שתים בשני דפוסין יחד בתנור: ועדיין היא בצק. נותנה בדפוס שהדפוס עשוי כמין תיבה פרוצה ולמר כמין ספינה רוקדם כדפליגי לקמן ומתקן הבצק בתוך הדפוס שיהא עשוי כמין הדפוס שהלחם היה לו דפנות ותוך: וכמין דפוס היה לה בתנור. והיו מסיקין אותו עם התנור ואופה את הלחם: וליהדרה. לאחר שרדה לדפוס קמא שתקנה בו: נפחה. יא] וצריכה דפוס גדול מן הראשון:

סמיכה שלא נתרבתה בשחוטין. תימה ותתרבה בשחוטין מקל וחומר מתנופה שנתמעטה בחוברין ונתרבתה בשחוטין: **קא** הויא חציצה. והא דכהן מניח ידו תחת יד הבעלים ומניף פירשתי לעיל בפרק כל המנחות באות מצה (דף סא:): **בזמן** שכהן גדול רוצה להקטיר. משנה היא במסכת תמיד (דף לג:):

הדרן עלך שתי מדות

שתי הלחם. במשנה ובמקרא קרוי לשון זכר ולשון נקבה דהכא תנן שתי הלחם ובשמואל (א י) כתיב גבי שאול ונתנו לך שתי לחם ולקחת מידם ולעיל פ' ואלו מנחות (דף עב:) קרי ליה לשון זכר דקאמר בבא מלחם גדול וכתיב (ישעיה נא) ולא יחסר לחמו: **ובדפוס** היה עושה אותן. ל"ה דגרסי מעשה והכל אחד כמו גיטין (דף ס.) טופסי גיטין פורמ"א בלע"ז ואי אפשר לברר אם היה מתקן הלחם חוץ לדפוס שהיה הדפוס בתוך הלחם או הלחם בפנים ומתוך הסברא נראה שהלחם בתוך הדפוס אבל מדקאמר בגמ' וליהדרה בדפוס קמא ומשני כיון דאפי לה נפחה משמע שהלחם חוץ לדפוס דאי בתוך הדפוס כיון דכמין דפוס היה לה בתנור אמאי מינפחה הא אין הדפוס מניחה ועוד דבכל הוכחא משמע שהיו מדביקין את פת בתנור ואם בתוך הדפוס נתונה אי אפשר להדביקה ומהא דקתני וכשהוא רודן נותנן בדפוס אין לדקדק דשייך רדיה מפני הדפוס ולא מפני שהודבקה בתנור: **וכשהוא** רודן נותנן בדפוס. הן הקנים של שולחן כדאמר (לקמן דף צז.) קשותיו אלו דפוסין וכן פירש רש"י בפירושי חומש שהיה נותנו בקנים לאחר אפייה ותימה הא דפליגי לקמן (דף צה:) באפייתן אי דחיא שבת דלמאן דאמר תנור מקדש דחיא שבת משום דאי אפי לה מאתמול מיפסלא בלינה ולמאן דאמר אין תנור מקדש לא דחיא הא בין למר ובין למר קשות מתקדשי כדכתיב בפ' נשא ומשחת בו את אהל מועד ואת ארון העדות ואת השולחן ואת כל כליו ושמא אע"ג דכתיב גבי שלחן ועשית קשותיו מ"מ כלי השולחן מיהא לא מיקרו אי נמי מאן דמפרש קשותיו אלו הדפוסים קסבר תנור מקדש אבל מאן דאמר אין תנור מקדש היה מפרש דקשותיו היינו קשות שהיו נותנים בהם את הלחם על שתי שולחנות שבאולם אחד מכסף ואחד מזהב על של כסף נותנים לחם הפנים בכניסתן ועל של זהב ביציאתן אבל אין לפרש דעל שולחן של משה שבהיכל היו סודרין בתוך הקנים דהא כן שולחן היה מקדש יותר מחמשה עשר טפחים: **ושמת** אותם בדפוס. וא"ת והא אפיקתיה למר שאפייתן שתים שתים ויש למר דא"כ לכתוב ונתת אותם אבל ושמת משמע שימה בדפוס:

כפין

תורה אור

ויקרא ג

ויקרא כד

ז"ק

צ"ל יחד ז"ק

תמיד לג:

הגהות הב"ח

(א) גמ' משום (כבודו) תא"מ ונ"ב נ"י רש"י יקרא:

רבינו גרשום

שיכול. שיהא א' סומך ע"י כולן. והלא דין כו': קא הויא חציצה. שיהו של אחד חוצץ בין ידו של אחר: ליניף חד והדר ליניף חבריה תנופה אחת אמר כו'. אבל בסמיכה דלא כתב סמיכה אחת לסמוך והדר לסמוך: הושיט הראשון. מאותן י"ב כהנים שזוכין בתמיד: וסומך עליהן כ"ג וזורק על המערכה: נשמט השני והלך לו ובא חבירו והושיט לראשון והראשון לכ"ג: משום כבודו דכ"ג. היה סומך עליהן אבל בעלמא ליכא סמיכה בשחוטין:

סליק פירקא

שתי הלחם. ת"ל אותם. שתי הלחם למעט לחם הפנים: הא אפיקתיה לגופיה דנאפות שתים ולא בא למעט אם כן וכו': וכמין דפוס היה לה בתנור. גדול משום מן הדפוס הראשון: כשהוציאה מן התנור ונתנוה בדפוס ב' שהוא גדול ממנו שכבתנור כדי שלא תתקלקל הקרנות לפי שהיא רכה ודואם לא נתנוה בדפוס הראשון ודחת מתקלקלת. נפחה. גדילה הויא ונכנסת בדפוס הראשון:

עין משפט נר מצוה

נט א ב מיי' פ"ט מהל' מעשה"ק הל' ח ופ"ג מהלכות תמידין ומוספין הלכה יא: [ד"ס כאן]

ס ג ד מיי' פ"ה מהל' כלי המקדש הל' יג:

א ה מיי' פ"ה מהלכות תמידין ומוספין הל' ב:

ב ו מיי' שם הל' ו:

ג ז ח מיי' שם הל' ט:

[ראיה זו צע"ג דהא ולא יחסר מוסב על [illegible]]

שיטה מקובצת

א] אחיו הסגן: ב] והרגל והסומך: ג] משום יקרא: ד] תיבת לה נמחק: ה] לה נפחה רב: ו] חיים שתי לחם: ז] תיבת הכיור נמחק: ח] סמיכה אותה: ט] הדרה אותן: י] עשוי לומר: יא] נפחה רב:

עמי כן בדפוס ז"ק

נושא
קרבן ט'
שותפין
1- כולם סומכין
2- אין כולם
מניפין

נושא
אין סמיכה
בשחוטין
והא דכה"ג
גדול סמך
על אברי
התמיד
היינו מפני
כבודו

נושא
ב' הלחם ולחם הפנים
נילושות אחת אחת
-אבל-
באפיה:
ב' הלחם נאפות א' א'
ולחם הפנים ש"ת ש"ת

נושא
ג' דפוסים לקנות
ואפיית לחם הפנים